Ти знову зважуєшся, тінь журлива,
від забуття до світла перейти,
перепинити путь мою щасливу
і мужньо погляд мій перенести.
Мені здається, жив ти на світанні,
в однім степу кропила нас роса.
Нам, струдженим за день, були жадані
в повечоровій барві небеса.
Я став коло межі, ти – за межею,
і не журився долею своєю.

Яка то світла доля – в світі жить!
Така велична ніч! Так день зорить!
А нам незвично, живши в благодаті,
просвітлим сяєвом розкошувати.
Бо ми, раби своїх бажань непевних,
воюєм проти себе або кревних.
Ніщо не вдвольнить тебе повік:
надворі смерк – а ти до світла звик,
надворі день – а ти в журбі живеш.
Хай щастя поруч – як його збагнеш?

А вірив, що збагну! Любовна міць
подвигне в коло славних чарівниць,
коли юнак – зовсім іще дитя –
лише вступає в провесну життя.
Він як володар справжній цих світів,
де хтось йому настачив стільки див,
а він нестримно в далечінь стремить
і жодна перепона не страшить.
Мов птах, що шурхаючи між гіллям,
чого шукає – то не знає й сам,
бо лиш господнє око в небесах
йому химерний прозначає шлях.

Невчасні голоси пересторог –
він у тенетах, сповнений знемог,
і прагне зустрічі під час прощань,
вже марячи порою повертань.
Себе в надіях тішить молодий,
та почезають біглому сліди.
Втішається життям мій юний брат,
та вславили тебе дороги втрат.
Тяжким нешастям шани ти зазнав,
як нам свій біль і радість полишав.
Та вабить шлях, котрого не збагнуть:
по лабіринтах серця – наша путь.
І ми, твоїх пильнуючи доріг,
колись на смертний станемо поріг.
Який зворушливий поета спів,
що смерть своїм натхненням одмінив.
Тому, хто знав це горе і розпуку,
дай, боже, повісти про власну муку.

Переклад В. Стуса